

Stížnost namítá dále, že není dokázáno, že šlo o okolkované bankovky, ježto na dotaz, z jakých bankovek se skládala suma 2500 K, která byla st-li odebrána kontrolní stanicí v Loukách, bylo st-li hlavním celním úřadem v Bohumíně sděleno, že to nelze zjistiti, jelikož ze zápisů nevychází, jaké bankovky to byly.

Avšak z potvrzení st-li úřadem vydaného, jehož správnost st-l nepopírá a jehož se naopak dovolává, je patrné, že byly mu zabaveny peníze čsl., takže nebyly-li mu zabaveny bankovky rakousko-uherské čsl. státem okolkované, zbývá jen druhá eventualita, že byly to vlastní čsl. státovky.

Ze znění čl. 2 cit. vl. nař. nelze však dovozovati, že právě jen vývoz okolkovaných bankovek přes 500 K jest zakázán. Z předpisu toho naopak vychází, že vývoz cenin a valut vůbec jest zakázán pod sankcí propadnutí a podléhají tedy též vlastní čsl. státovky, o nichž zákon zvláště ničeho nestanoví, tomuto zákazu a to bez všelikého omezení. Z toho však plyne, že žal. úřad jednal v mezích zákona, a že vývody stížnosti nejsou případné, při čemž jest úplně lhostejno, že úřad nepoužil svého práva úplně, ponechav st-li 500 Kč.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2601.

Nemocenské pojištění: Přes 14 roků starý syn majitele rolnické usedlosti, sdílející s otcem společnou domácnost a pracující stále v hospodářství otcově, avšak beze mzdy v hotovosti, nepodléhá povinnému pojištění nemocenskému, třeba nahrazuje otci cizího pracovníka.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 14.787.)

Prejudikatura: Boh. 2209 adm.

Věc: František L. v D. L. proti ministersvu sociální péče stran nemocenského pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 21. října 1920 vyslovila okresní správa politická v Čes. L., že 17 letý Rudolf L., jenž zaměstnán jest stále v hospodářství svého otce Františka L., podléhá pojistné povinnosti nemocenské podle § 1 zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb. z těchto důvodů:

»Dle § 1 cit. zákona jsou pro případ nemoci pojištěny všechny osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského. Syn Rudolf L. jest v hospodářském podniku svého otce stále činným a nutno považovati toto zaměstnání bez pochybnosti za poměr pracovní neb služební, a nemá na nemocenskou pojistnou povinnost žádného rozhodujícího vlivu, že odměna pozůstává pouze v bezplatných naturálních požitcích a pak, že syn Rudolf toho času jest nemocným.«

Rozhodnutím ze 17. ledna 1922 zemská správa politická v Praze odvolání Františka L. nevyhověla z důvodů uvedených ve výměru I. sto-

lice a v další úvaze, že dle konaného šetření úředního zjištěno jest, že syn Rudolf nahražoval st-li cizí pracovní sílu, kterou by jinak musel najímati. Další odvolání Františka L. rozhodnutím z 8. dubna 1922 ministerstvo soc. péče zamítlo z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého.

Nss shledal stížnost podanou do tohoto rozhodnutí důvodnou. Vyslovil již v nálezu Boh. 2209 adm. právní názor, že podstatu předpisu § 2. odst. 2 zák. o nem. pojištění dělníků z 15. května 1919 č. 268 Sb. spatřovati jest v tom, že zákon členy rodiny tam naznačené vyjímá z obligatorní povinnosti pojistné, i když jinak jsou u nich dány předpoklady § 1, odst. 1 potud, pokud nedostávají pravidelnou mzdu v hotovosti, poskytuje jim v tomto případě toliko možnost pojištění dobrovolného.

Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě, poukazuje co do bližšího odůvodnění podle § 44 j. ř. na onen nález.

V daném případě jest mimo spor, že syn st-lův, o jehož pojistnou povinnost jde, sdílí se st-lem společnou domácnost, že překročil 14. rok svého věku a že pracuje v hospodářství otcově stále. On tudíž podle toho otci svému při práci podrobené pojistné povinnosti skutečně vypomáhá (§ 2, odst. 2). Jest však dále nesporno, že za svoji práci od st-le mzdy v hotovosti nedostává, a přísluší mu proto podle § 2, odst. 2 toliko právo dobrovolného pojištění a není pak podroben pojistné povinnosti podle § 1, odst. 1.

Vzhledem k těmto důvodům vyplývajícím ze zákona samého jest bez právního významu, zda by st-l, kdyby syn mu nevypomáhal, musel najmouti cizí sílu pracovní a zda mu syn nahražuje takovou sílu.

Bylo proto nař. rozhodnutí, jež založeno jest na nesprávném právním názoru, zrušiti podle § 7 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876.

Č. 2602.

Vojenské věci: * Podmínkou, aby gážistům přijatým do čsl. armády byly přiznány zaopatřovací požitky neb odbytné podle §§ 99 a 100 zák. č. 76/1922 jest, ať byli přijati do činné služby čsl. armády, anebo jako gážisté v. v., aby v čsl. armádě vykonávali efektivní činnou službu.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 14.825.)

Věc: Gustav W. v Praze proti ministerstvu národní obrany (odb. rada Dr. Frant. Mestek) stran úpravy zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Mno nevyhovělo nař. rozhodnutím rekursu MUDra Gustava W., plukovníka zdrav., v němž žádal za přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

O stížnosti proti rozhodnutí tomuto podané uvážil nss toto: — —

St-l domáhá se toho, aby mu byly zapařovací požitky vyměřeny dle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb. a to buď dle § 99 nebo § 100. V obou těchto zákonných ustanoveních stanoví se podmínky, za nichž se tyto požitky jednotlivým gážistům přiznávají. § 99 cit. zákona mluví o gážistech aktivního stavu, kteří byly přijati do činné služby v čsl.